

er tilhængere af loven om social service, mens vi absolut ikke bryder os om loven om aktive-ring. Men de spørgsmål har vi jo diskuteret én gang, så vi vil være konstruktive under udvalgsarbejdet.

Ulla Solvang (RV):

Lovforslaget indeholder udelukkende konsekvensrettelser og har derfor ingen økonomiske, miljømæssige eller administrative konsekvenser, hvorfor vi heller ikke mener, der er brug for yderligere debat om det. Vi kan fra Det Radikale Venstres side tilslutte os forslaget, som det foreligger.

Tom Behnke (FP):

Da der er tale om redaktionelle konsekvensændringer, har vi i Fremskridtspartiet heller ingen indvendinger mod lovforslaget.

Bruno Jerup (EL):

Jeg er enig med ordføreren fra Socialistisk Folkeparti, hr. Villy Søvnald, i, at lovforslaget primært er teknisk. Vi har prøvet at gå det igennem og kan i hvert fald indtil videre sige, at det, vi har fundet, er en konsekvens af det svineri, der blev lavet i sommer. Problemet er så, hvad man skal stille op med en sådan konsekvenslov, og vi har endnu ikke taget endelig stilling til, om vi ender med at stemme imod eller undlader at stemme. Men vi kan sige, at forslaget er i hvert fald ikke nogen stor ulykke i forhold til det, der tidligere er lavet.

Karen Højte Jensen (KF):

Da lovforslaget er en konsekvens af de i øvrigt fortrinlige lovforslag, vi vedtog sammen i foråret, mener vi, at vi kan tilslutte os forslaget.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg kan gøre det lige så kort som ordførerne og blot takke for den velvillige tilslutning næsten hele vejen rundt og håbe på, at forslaget får en hurtig gang gennem Folketinget.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 45: Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Tilskud til hoftebeskyttere).
Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 28/10 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

Hensigten med dette lovforslag er at medvirke til at hindre skader på personer med sygdoms- eller aldersbetinget knoglesvækkelse; men selv om regeringen er enig i hensigten, kan vi ikke støtte forslaget, som det foreligger her.

Lovforslaget lægger op til, at bistandslovens bestemmelser fremover skal bruges til at yde hjælp til sygdomsforebyggelse. Nu er det faktisk sådan, at spørgsmål om forebyggelse hører hjemme i Sundhedsministeriet og ikke i Socialministeriet. Spørgsmålet om hjælpemidler og andre handicapkompenserende ydelser har dog tidligere været drøftet i et udvalg under Socialministeriet, hvor der også deltog repræsentanter fra de kommunale organisationer og handicaporganisationerne, og dette udvalg nåede frem til den afgørelse, at foranstaltninger, der skal forhindre skaders opståen og forebygge invaliditet, ikke bør reguleres gennem den sociale lovgivning, men gennem sundhedslovgivningen.

I de her år bliver der jo talt meget om sektoransvarlighed, og jeg er enig i, at forebyggelse og redskaber til behandling naturligt hører hjemme i Sundhedsministeriet, som jo tager sig af sygdomsforebyggelse og sundhedsfremmende virksomhed i almindelighed. Det er også i sundhedssektoren, at den lægelige ekspertise, der kan vurdere effekten af produkter med forebyggende sigte, findes.

Men spørgsmålet om mulighederne for at forebygge knogleskørhed drøftes faktisk aktuelt i en arbejdsgruppe, der er nedsat på initiativ af Sundhedsstyrelsen, Levnedsmiddelstyrelsen og Tobaksskaderådet, og i kommissoriet for den arbejdsgruppe indgår netop en vurdering af hoftebeskyttere som forebyggende foranstaltning. Arbejdsgruppens rapport forventes færdig omkring årsskiftet 1997-98.

Inden der tages stilling til lovforslaget her, vil det være hensigtsmæssigt at afvente denne rapport. Men jeg vil gerne give tilsagn om, at jeg, når arbejdsgruppens endelige resultater foreligger, sammen med sundhedsministeren vil drøfte rapportens indhold.

Men jeg vil godt lige her til sidst gøre opmærksom på de økonomiske konsekvenser af det foreliggende lovforslag. Det bliver i lovforslaget fremstillet, som om der er en milliardstor besparelse på brugen af hoftebeskyttere, fordi det forebygger knoglebrud, når man falder, og dermed også skulle forhindre dyre hospitalsindlæggelser og andre dyre følgevirkninger af knoglebrud. Men det er faktisk sådan, at man aldrig har medregnet afledede konsekvenser af en forebyggende indsats i de økonomiske konsekvenser af et lovforslag, og derfor vil den mindrerudgift altså heller ikke kunne realiseres, når de økonomiske konsekvenser skal forhandles med de kommunale parter. Det er tværtimod Socialministeriets vurdering, at forslaget her ville betyde en offentlig merudgift på knap 100 mio. kr.

Det er også en af grundene til, at regeringen ikke kan støtte lovforslaget, men den vigtigste grund er altså, at det hører hjemme i Sundhedsministeriet.

Grete Schødt (S):

Hoftebeskyttere til patienter med hoftefrakturer og hyppige fald kan være en udmærket forebyggende foranstaltning, men det er lægerne, der skal rådgive patienterne efter en nøje vurdering af den tilstand, patienterne er i, når de lider af knogleskørhed.

Hoftebeskyttere hører efter vores opfattelse ikke hjemme i den sociale lovgivning, og det er også det, der ligger til grund, når jeg siger, at jeg på Socialdemokratiets vegne ikke kan støtte Fremskridtspartiets lovforslag.

Men jeg vil godt understrege, at vi er af den opfattelse, at vi ikke skal belaste med et nyt

system, men hjælpe de mennesker, der har brug for det, og at det skal foregå i sundhedsvæsenets regi.

Else Winther Andersen (V):

Det her er jo et forslag om forebyggelse med hjælpemidler, og hvis vi skal til at give tilskud, hver gang der kommer et eller andet måske vældig godt forebyggende hjælpemiddel frem, så kunne kommunerne jo få nok at gøre.

Nu forstår jeg på socialministeren, at det her lovforslag reelt ikke hører hjemme dér, men at det hører til i Sundhedsministeriet, fordi det er en forebyggende foranstaltning, og det kan jeg da kun tilslutte mig.

Ellers står det jo den enkelte borger frit for, hvis man føler, man har brug for sådan en hoftebeskyttelse, at gå hen og anskaffe sig en. Der kunne jo selvfølgelig godt være borgere, der ikke selv ville have midler til det, og så kunne jeg da forestille mig, også selv om det var i Sundhedsministeriets regi, at det kunne gives som et personligt tillæg.

Så som det ligger her, kan Venstre ikke gå ind for det her forslag.

Karen Højte Jensen (KF):

Hvem skulle kunne være imod, at man forebygger forskellige sygdomme, fald og andre ting? Det kan ingen være imod. Men spørgsmålet er, om det offentlige skal gå ind og betale hoftebeskyttere til alle ældre, der kunne have glæde af det.

Hvordan afgrænser vi? Hvad med cykelhjelm til børn? Tænk også, hvad det kan koste det danske samfund, hvis børn ikke bruger cykelhelme. Jeg kunne nævne andre ting, og derfor mener vi ikke, at man skal gå ind og etablere en ordening, hvor det offentlige stiller sig til rådighed.

Vi mener faktisk, at det er sådan, og det vil jeg bede ministeren bekræfte, at de personer, der ikke har en specielt god økonomi, og at de ældre, det her lovforslag omfattes af, kan få hjælp over de personlige tillæg. For os er det vigtigt, at de personer, der ikke selv har økonomisk mulighed for at få disse hoftebeskyttere, kan få hjælp til det. Jeg finder ikke anledning til, at alle ældre skal have det.

Men lad os så i øvrigt se på, hvad der kommer fra den arbejdsgruppe, ministeren henviste til.

Villy Søvndal (SF):

I SF synes vi, at det er et interessant forslag, der er kommet fra Fremskridtspartiet, om at overveje, hvorvidt det er et fornuftigt sted, grænsen går mellem de hjælpemidler, der er nødvendige på grund af en sygdoms opståen, og det, man kunne kalde forebyggende hjælpemidler. Så vi vil være meget konstruktive i de udvalgsbehandlinger, der kommer af forslaget.

Vi synes, det er helt fornemt, at det falder sammen med, som ministeren var inde på, at der kommer en rapport fra en arbejdsgruppe, der forholder sig til det samme. Det er jo ikke nødvendigvis forstandigt – heller ikke i forhold til offentlige finanser – at spare på noget, der betyder, at behandlingsudgiften efterfølgende bliver meget dyr.

Vi er forholdsvis indifferente over for, om udgiften af opgaven kommer til at ligge i Social- eller Sundhedsministeriet. Vi har meget stor tillid til regeringens evne til at koordinere på det punkt, og derfor synes jeg egentlig, det afgørende er, om man synes, det her forslag er en god idé eller ej.

Jeg skal så sige, at det, der ligger fra Fremskridtspartiets side, ikke er den mest detaljerede beregning, vi har set i forbindelse med et lovforslag, men jeg forstår, at Socialministeriet har lavet en beregning, der siger, at udgiften til det er ca. 100 mio. kr. Det skal ses i forhold til at kunne forhindre ulykker, der koster 10 gange så meget. Det må vække til eftertanke i forhold til den måde, vi i øvrigt fordeler vores penge på.

Vi synes, forslaget er meget interessant. Vi vil være meget konstruktive i de kommende udvalgsforhandlinger, og vi ser frem til rapporten.

Ulla Solvang (RV):

Der er ingen tvivl om, at lovforslaget, som Fremskridtspartiet har fremsat, er skabt ud fra et ønske om at imødekomme de ældres behov og forbedre deres forhold. Vi fra Det Radikale Venstre imødekommer generelt gerne forslag, der kan forbedre ældres forhold, men vi ønsker dog fra vort partis side lige at henlede opmærksomheden på et par ting:

At der i denne tid drøftes mulighederne for, hvorledes man kan forebygge knogleskørhed. Dette sker i en arbejdsgruppe nedsat på initiativ fra Sundhedsstyrelsen, Levnedsmiddelstyrelsen og Tobaksskaderådet. Det Radikale Venstre mener, at man bør afvente en rapport herfra før videre drøftelse af dette lovforslag.

At forslaget om støtte til hoftebeskyttere, som jo er et led i sygdomsforebyggelse, vel i realiteten er et område, der hører under Sundhedsministeriet, hvorfor dette emne bør drøftes i et samarbejdet mellem Folketinget, socialministeren og sundhedsministeren.

Det Radikale Venstre er som nævnt indledningsvis positive over for de realistiske tiltag, der kan tages for at værne om de ældre. Derfor forholder vi os heller ikke afvisende over for forslaget som sådan, men vi ønsker mere fyldestgørende information, som vi mener bl.a. arbejdsgruppens rapport kan bidrage med.

Det Radikale Venstre kan derfor ikke her og nu støtte forslaget.

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten har meget sympati for det her lovforslag, uanset om man kan sige, at udgifterne til forebyggelse af sygdom snarere hører under sundhedsministeren end socialministeren.

En hoftebeskytter kan være med til, at en række ældre mennesker kan få et bedre liv. Der kan være tale om mennesker, der lider af knogleskørhed eller hoftebrud. Der kan også være tale om mennesker, der lider af svimmelhed eller har faldtendenser og dermed større mulighed for at få en hofte-skade.

Enhedslisten vil gerne være med til at forbedre disse menneskers forhold. Jeg har da også hørt, at man f.eks. i Københavns Kommune gratis udleverer hoftebeskyttere på plejehjemmene. Det synes Enhedslisten er en fornuftig ting.

Vi kan forstå, at man vurderer, at der kan komme en besparelse på 1 mia. kr. Det tror jeg er noget ved siden af, men det ændrer ikke ved vores positive holdning til forslaget.

Hvis jeg skulle komme med kritik, er det nærmere, at den foreslåede formulering af § 58 b er lidt for luftig, og at den ikke definerer et retsgrundlag, men blot en mulighed. Jeg kunne forestille mig, at vi efterfølgende ville få en lang række sager fra kommuner, hvor man vælger ikke at yde støtte, eller hvor man fortolker ordene »i væsentlig grad« i lovforslaget på en meget striks måde.

Hvis det var sådan, at jeg skulle foreslå en opstramning af lovteksten, så kunne den f.eks. lyde:

Til personer med sygdom eller aldersbetinget knoglesvækkelse skal der ydes støtte til anskaffelse af hoftebeskyttere.

Det er meget mere præcist en retsgaranti til de ældre. Men det er naturligvis kun et forslag, som kan fremmes, hvis forslagsstillerne og partierne, der i øvrigt måtte støtte det, kunne danne et flertal for det.

Som det ligger, må vi sige, at vi støtter det foreliggende forslag. Vi er også indifferente over for, hvorvidt det er sundhedsministeren eller socialministeren, der tager sig af det.

Det undrer os lidt, at man er nødt til at afvente en arbejdsgruppe og en rapport på det her punkt, for de problemer, der handler om, er jo, at ældre har osteoporose, falder og får hoftebrud. Det er man vidende om, det har vi viden om, uafhængigt af hvor mange rapporter der bliver skrevet om årsagerne til, at folk har knogleskørhed. Det behøver vi sådan set ikke at undersøge for at give dem mulighed for at få en hoftebeskytter. Det vil sige, at det måske er at forhale processen lidt.

Vi støtter forslaget.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Tom Behnke.

Tom Behnke (FP):

Tak for de få, men positive bemærkninger, der er kommet fra nogle ganske få partier.

Det er noget beskæmmende, når man konstaterer, der er et væsentligt problem her i samfundet og så fremsætter et lovforslag i Folketinget om, at det problem skal vi have gjort noget ved, at ordførerne for forskellige partier går op og siger, at det er det forkerte ministerium, at det er den forkerte kasse, og at man i bemærkningerne ikke har præciseret, om det er 900 mio. kr., eller det er 1.100 mio. kr., der kan spares, og med de argumenter afviser man forslaget.

Det er noget beskæmmende i forhold til de mennesker, som fra tid til anden kommer til at falde og får væsentlige skader, der giver store smerter og store sociale problemer, og som skal indlægges på hospitalerne til langvarige behandlinger med langvarige genoptræninger. Så står man her fra Folketingets talerstol og siger, at man ikke kan støtte forslaget, for der er jo nedsat en arbejdsgruppe, og i øvrigt er det det forkerte ministerium og sådan noget.

At forholde sig til en problemstilling som den her på den måde er jeg meget rystet over. Jeg er meget rystet på vegne af de borgere, som med

jævne mellemrum bliver udsat for det her. Det er sørgeligt, at det skal være på den måde.

Man har i årevis diskuteret, om det her skal være i Socialministeriets eller i Sundhedsministeriets regi, og man kan ikke blive enige, for ministerierne sidder med små cigarkasser og slås om, hvem der skal betale, og medens man diskuterer, er der borgere, der igen og igen kommer til skade på den her måde.

De økonomiske konsekvenser: Der er ingen tvivl om, at det igen er et udtryk for kassetænkning. Socialministeren sagde det direkte: Det kan da godt være, at der på længere sigt og i en anden sektor vil være nogle besparelser, men den direkte udgift er 100 mio. kr.

Og derfor kunne ministeren ikke støtte forslaget. Ministeren kunne ikke støtte forslaget, fordi der er tale om en udgift på 100 mio. kr., til trods for at man ved – og det ved man jo, uden at man er akademiker og behøver at lave store undersøgelser og rapporter – at der vil være modsvarende besparelser, som langt overstiger de 100 mio. kr.

Selvfølgelig vil der det. Men det siger lidt om socialministeren, det siger lidt om Socialdemokratiet, at de i en eller anden kamp om, hvad det er for en cigarkasse, pengene skal tages fra, lader borgerne, patienterne være gidsler, i stedet for at man tog sig sammen.

Der er jo ingen grund til at nedsætte en arbejdsgruppe, som også hr. Bruno Jerup siger, for vi kender tallene, vi kender problemstillingen. Det er bare at komme med forslaget, men det gør regeringen ikke, og derfor fremsatte Fremskridtspartiet det her forslag.

I øvrigt kan jeg være lidt tvivlende over for, om denne ordning overhovedet når op på at koste 100 mio. kr., men det regner jeg selvfølgelig med at socialministeren har dokumentation for, og det må vi så se på under udvalgsarbejdet.

Det, der jo også er gået galt, når vi taler om hjælpemidler, er, at der allerede i dag er en diskussion mellem amter og kommuner, om det er et hjælpemiddel af midlertidig karakter eller varig karakter, for alt efter om det er midlertidigt eller varigt, er det den ene eller den anden kasse, der skal betale. Og medens man ude i kommuner og amter diskuterer og slås om, hvis cigarkasse pengene skal tages fra, må borgeren gå rundt og vente på sit hjælpemiddel. Det er ikke rimeligt, at man behandler borgerne i dette land på den måde.

Det er jo også den diskussion, der kører mellem Socialministeriet og Sundhedsministeriet. Hvis det virkelig er sådan, at man er meget afklaret på, at det er Sundhedsministeriets område, hvorfor har sundhedsministeren så ikke fremsat et forslag om det? Hvorfor var det ikke med i statsministerens åbningsredegørelse, at der kom et forslag, som kunne hjælpe borgerne, og at det var sundhedsministeren, der fremsatte forslaget? Nej, for sundhedsministeren er jo ikke enig. Man bliver ved med at diskutere, hvis cigarkasse de her penge skal tages i.

Jeg synes, at det er sørgeligt, at borgerne skal være gidsler, medens debatten kører herinde og det hele bare bliver trukket i langdrag.

Med hensyn til afgrænsningen af, hvem der skal have disse hjælpemidler: For os at se er der ikke nogen tvivl, og det burde også fremgå af den måde, forslaget er formuleret på, nemlig at der selvfølgelig kan ydes støtte, når det er lægeordineret. Det er jo kun en læge, der vil være i stand til at vurdere, om kriterierne er opfyldt, og dermed må det være en lægeordination, der skal til.

Jeg skal sige tak til hr. Bruno Jerup, for at Enhedslisten er meget positiv over for forslaget, og for at Enhedslisten i højere grad lægger vægt på, at vi nu får gennemført den her ordning frem for at diskutere, hvis ministerium det hører under.

SF's hr. Villy Søvnald var også lidt inde på det, men knap så meget, og var mere forbeholdt, men hr. Bruno Jerup var meget positiv over for det.

Hr. Bruno Jerup havde et konkret ændringsforslag til teksten i selve paragraffen, og det er helt givet, at hvis det er det, der skal til for at bære forslaget igennem, så er vi klar til at se på det. Men som det ser ud i dag, er der jo ikke flertal for forslaget.

Forslaget nyder en vis opbakning fra Enhedslisten og fra SF, mens resten af partierne siger, at det ikke kan lade sig gøre. Alene af den grund at det vil komme til at koste 100 mio. kr., kan vi ikke støtte forslaget. Det var ministerens egne ord.

Det er sørgeligt, at man har så snæversynet en kassetænkning, at man ikke kan se, at punkt 1 vil det her rent økonomisk være en klar, klar fordel for samfundet, men det er jo ikke det vigtigste. Det vigtigste er de borgere, som vi kan hjælpe til ikke at få knoglebrud, ved at vi gennemfører den her ordning. De både person-

lige, menneskelige omkostninger, der er, når man falder og brækker knogler, specielt hvis man lider af knogleskørhed, er ganske betragtelige, men det har man ikke taget med fra ministerens side. Næh, det er et forslag, der vil koste 100 mio. kr., og derfor afviser regeringen det.

Det siger en hel del om regeringen. Det er vi kede af, men så har vi da fået det slået fast.

Grete Schødts (S):

Nu står hr. Tom Behnke og puster sig op på pensionisternes vegne og taler om hoftebeskyttere, forebyggelse og hospitalsindlæggelser, besparelser, og jeg ved ikke hvad.

Skal vi ikke lige trække det ned på det plan, hvor det hører hjemme? Hvad handler det om?

Det handler om, at man kan købe et sæt hoftebeskyttere, der koster mellem 400 og 500 kr. Det handler om, at hvis der er et lægeligt skøn og en vurdering af de meget få, der kan få glæde af det, så kan de også få det over de personlige tillæg. Jeg synes ikke, at det er værdigt at debattere på den facon.

Er der et lægeligt skøn, så kan det lade sig gøre. Der er ingen problemer, og så skal vi ikke lave lovgivning på dette område, når det kan løses uden.

Tom Behnke (FP):

Det var jo endnu mere interessant.

Først hører vi ministeren argumentere med, at man har nedsat et udvalg for at se på, hvilke ændringer der skal til, og man er allerede enig om, at det skal ligge i Sundhedsministeriet. Det er socialministeren i hvert fald enig i. Så hører vi fru Grete Schødts stå her og sige, at de problemer kan løses, uden at vi overhovedet behøver at foretage os noget fra Folketingets side.

Det er lidt interessant så modsigende, det er.

Fru Grete Schødts siger også, at hoftebeskytterne koster 400 kr. pr. person, og at det er meget få, der vil få glæde af det. Hvis der er tale om meget få gange 400 kr., hvordan når socialministeren så op på, at det er en udgift på 100 mio. kr.? Det er dog noget besynderligt.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 47: Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Kommunalbestyrelsens ansvar for visse ansattes berigelsesforbrydelser).

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 28/10 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Socialministeren (Karen Jespersen):

Lovforslaget handler om, at kommunalbestyrelsen skal kunne stilles til ansvar for berigelsesforbrydelser begået af hjemmehjælper, plejepersonale eller lignende under udførelsen af opgaverne hos modtagere af hjemmehjælp og beboere på plejehjem.

Den gældende lov er jo sådan, at der i den sociale lovgivning ikke er særlige regler om erstatningsansvar for kommunen i tilfælde af skader forvoldt af hjemmehjælper, plejepersonale eller lignende i forbindelse med udførelse af deres arbejde. Kommunens erstatningsansvar afgøres efter de almindelige erstatningsretlige regler, der gælder for andre områder end det sociale område, men altså også det sociale område.

Som forslagsstillerne selv gør opmærksom på i bemærkningerne til lovforslaget, er spørgsmålet om ansattes ansvarspådragende handlinger reguleret af bestemmelsen i Danske Lov 3-19-2. Princippet i den lov er, at arbejdsgiveren, og det vil jo her sige kommunerne, hæfter for den skadelidte, altså den ældre, for de erstatningsansvar, som en ansat, en hjemmehjælper eller lignende pådrager sig ved handling i forbindelse med udførelse af arbejdsopgaver.

Altså hvis hjemmehjælperen vælter en vase hos den ældre, mens hun er ved at gøre rent, så er det kommunen, der skal erstatte og betale

den vase. Men arbejdsgiveren hæfter ikke, når den ansattes ansvarspådragende handlinger må betegnes som helt usædvanlige og upåregnelige for arbejdsgiveren, og det er bl.a. berigelsesforbrydelser. Om handlingen må betegnes som helt usædvanlig og upåregnelig for arbejdsgiveren, afgøres på grundlag af en konkret vurdering i det enkelte tilfælde.

Det er regeringens opfattelse, at der ikke som udgangspunkt bør ændres ved det generelle princip i Danske Lov 3-19-2. Der er i hvert fald et principielt problem ved lovforslaget, og det er, at hvis man laver en særregel om erstatningsansvar for kommunen i forbindelse med ansattes berigelsesforbrydelser, så rejser det nogle vanskelige spørgsmål om afgrænsning af den personkreds, der skal være omfattet af reglerne.

De foreslåede særregler for bl.a. hjemmehjælpsområdet forekommer ikke mere velbegrunder end særregler på så mange andre områder, hvor offentligt og privat ansatte får adgang til privates hjem. Derfor er det regeringens opfattelse, at regeringen ikke kan støtte forslaget.

Grete Schødt (S):

Dette lovforslag er en ren kopi af et tidligere forslag, også fra Fremskridtspartiet, som var til behandling tidligere på året. Og jeg vil genbruge en del af min ordførertale og sige til Fremskridtspartiet, at Socialdemokratiet ikke vil støtte forslaget.

Vi accepterer ikke et forslag til lovgivning, der målrettet sigter på en særlig gruppe medarbejdere, hjemmehjælper, der stjæler fra de gamle, og dermed gør kommunalbestyrelserne ansvarlige og erstatningsansvarlige for berigelsesforbrydelser. Det samme gælder for plejehjemmets personale, som også hænges ud i det her lovforslag.

I ældres hjem kommer der mange andre personalegrupper, og der er faktisk kun én løsning på det her, og vejen frem er at tegne en forsikring.

Else Winther Andersen (V):

Det er jo, som det er set så mange gange før fra Fremskridtspartiets side, en genfremsættelse. Som om lovforslaget blev bedre af at blive trukket frem af skuffen mere end én gang.

Det er en genfremsættelse fra sidste samling, og der gik Venstre imod, og det vil vi også gøre denne gang. Det gør vi bl.a., fordi man her